

τῷ ἐπ' ἀγαθαῖς ἐλπίσι

Προέδρῳ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως

Χ. Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ.

ΠΕΡΙ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΜΕΛΕΤΗ

Ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ Φιλολογ. Συλλ. «Παρνασσός»

ὑπὸ Σ. ΣΟΚΟΛΗ

(Ἰατροῦ)

(Ἰδε συνέχ. προηγούμενον φύλλον).

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν διήγησίν μου, θέλω ἐπιχειρήσει νὰ ἀποδείξω, ὅτι τὸ Διπλωματικὸν σχέδιον τοῦ Μουχτάρ-πασᾶ ὅπερ προανέφερα, ἦτο ἔργον αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἦτοι τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ, οἱ πρόκριτοι, οἱ διακόνσιοι, περίπου οἱ ἐλθόντες εἰς Πρεβέζαν, ἦλθον ἐκόντες ἄκοντες, ὑπέκοντες εἰς τὴν θέλησιν τοῦ κυριάρχου των, ὅτι οὐδεμία συνεννόησις μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρξε, πρῶτον ἐξ ἀντιζηλίας μεταξὺ των καὶ δεύτερον, τὸ οὐσιωδέστερον, ἡ ἐκδίκησις τοῦ αἵματος εἶναι τόσον ἀνεπτυγμένη πρὸς αὐτοῖς, ὥστε ἀδιακόπως φονεύονται ἢ δολοφονοῦνται μεταξὺ των.

Τοὺς πλείστους τούτων ἐγνώριζον, ὅχι μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰς οικογενείας των, προσκληθεῖς πολλάκις ὡς ἱατρός παρ' αὐτοῖς, πολλοὺς δὲ ἄλλους ἔβλεπον ἐν Κερκύρᾳ ἀδιακόπως, χάριν ἐμπορίου, προσερχομένους, ὅλοι ἦσαν φρόνιμοι, ἐργατικοί, οἰκοκυραῖοι, τὰ τρία τέταρτα εὐρισκόμενοι εἰς κακὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν, ὥστε οὐδεὶς φόβος ἀληθῶς ὑπῆρχεν ἐκ μέρους αὐτῶν. Προσθέσατε ὅτι διοικητὴς ἐν Πρεβέζῃ ἦτο Ἀλβανός, ὁ ἐξ Ἀργυροκάστρου Δαμίρ-πασᾶς φρόνιμος καὶ ἐξησκημένος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῇ διοικητικῇ, Κατῆς δὲ ἐν Πρεβέζῃ ἦτο ἐξ Ἀργυροκάστρου Σεφκέτ ἐφέντης, εὐφύεστατος, δίκαιος ἱεροδικαστής, καὶ μηδὲν φανατικός, ὅστις ἦτο φίλος μου προσωπικὸς καὶ πελάτης μου· γνωρίζω ὅτι εἶχε διδάσκαλον τῆς ἐλληνικῆς εἰς τὸν 14ετῆ υἱόν του, καὶ θαυμάζω, πῶς ὁ Κυρ. Δε-Γουβερνάτις, ὁ ἀποσταλὴς ἐπίτηδες ἐν Πρεβέζῃ τότε, καὶ λαβὼν διαφόρους συνεντεύξεις μετὰ τῶν ῥηθέντων προσώπων, ὁμιλούντων ὅλων τὴν ἐλληνικὴν, ἐχρωμάτισε μετ' ἑπειτα τὴν ἐπαρχίαν Ἀργυροκάστου μὴ ἐπηρεασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐλληνισμοῦ. Ἡ δὲ ἐλληνικὴ ἐπιτροπὴ, ἡ ἐν Πρεβέζῃ, συνίστατο ἐξ ἀξιοπρεπεστάτων καὶ νοημόνων ἀνδρῶν οὓς τινας γνωρίζετε, ὥστε οὐδεὶς φόβος ὑπῆρχε τοῦλάχιστον, ἐν Πρεβέζῃ, μὴ συμβῇ τι.

Οὐδόλως, Κύριοι, πρέπει νὰ παραξενευώμεθα, ἢ νὰ μνησικακώμεν κατὰ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, ἐνεργούσης καὶ πραττούσης τὰ τοιαῦτα, διότι ἡ Τουρκία διεζήγῃ τὸν ἀγῶνα περὶ τῆς ὑπάρξεώς της, τῆς ἀξιοπρεπείας της, ἀλλὰ πῶς νὰ ὀνομάσωμεν, τὴν διαγωγὴν τῆς Ἰταλίας, ἣτις ὑπεστήριξε, ὑποβοηθοῦσα, συνέπραττεν εἰς τὰς τοιαύτας ἐνεργείας τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, ὡς τοῦτο ἐφάνη, μετ' ἑπειτα ἐπισήμως, διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἐν Πρεβέζῃ τότε ὑποπροξένου της Κυρ. Κόρτε, πρὸς τὸν Μουχτάρ πασᾶ, καὶ διὰ τῆς ἐκτάκτου ἀποστολῆς ἐν Πρεβέζῃ τοῦ πρώην ἐν Ἰωαννίνοις προξένου Κυρ. Δε-Γουβερνάτι, ἐν καιρῷ τῶν διαπραγματεύσεων τῶν δύο ἐπιτροπῶν, ἣν ἐκτακτὸν ἀποστολὴν, ἐδικαιολόγησεν ὁ Πρωθυπουργός,

γὰρ, τῆς Ἰταλίας Κυρ. Δεπρέτης, δι' ἐγγράφου του πρὸς τὰς λοιπὰς δυνάμεις, ὅπως γνωστὸς τοῖς Ἀλβανοῖς ὁ Κυρ. Δε-Γουβερνάτις ἐνεκα τῆς ἐξάψεως καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν πνευμάτων ἐν Ἠπείρῳ ἐκ μέρους τῶν Ἀλβανῶν, καθησυχάσῃ καὶ περιορίσῃ τὰς ὁρμὰς αὐτῶν. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡ Ἰταλία, ἀπεδείκνυνεν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Εὐρώπης, ὅτι ὑφίσταται πράγματι Ἀλβανικὸς Σύνδεσμος, καὶ δὲν εἶναι ἔργον τῆς Ὑψηλῆς Πύλης.

Πῶς τοιαύτην, ἀδικίαν, νὰ πράξῃ ἡ Ἰταλία κατὰ τῶν ἐλληνικῶν δικαιωμάτων ἀξιώσεων, ἀφοῦ ἡ γενεὰ, ἡ νῦν ἐν τοῖς πράγμασι Ἰταλία εἶναι αὐτὴ ἐκείνη, ἣτις εἰς τοὺς ὀδόντας της, ἂν ἐρευνήσῃ, ἔχει ἀκόμη τὰ ἀπομεινάρια τοῦ ἔργου τῆς δουλείας ἣν ἠλευθέρωσεν ἡ γενναϊότης τῆς αὐτοκρατορικῆς Γαλλίας, ὅχι μόνον συμμετασχούσα, τοῦ ἐνδόξου ἰταλικοῦ πολέμου, καὶ καταβαλοῦσα τὴν Αὐστρίαν, ἀλλὰ ἡ γενναία αὕτη Γαλλία, καὶ μετὰ τὸν πόλεμον, διὰ τῆς μεγάλης τότε πολιτικῆς ἐπιβροχῆς της, κηρύξασα τὴν ἀποχὴν πάσης Δυνάμεως ἄλλης εἰς τὰς ἰταλικὰς ὑποθέσεις (non intervenir) ἐμεινεν ἐλευθέρᾳ ἡ Ἰταλία, νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐνότητά αὐτῆς, χειροκροτοῦντος σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Τὴν ἠθικὴν ταύτην ὑπεροχὴν τὴν Ἰταλίας, εἰς τὴν συνεῖδησιν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, χρεωστῇ ἡ Ἰταλία εἰς ἐαυτὴν ἐνεκα τῶν ἐπιστημονικῶν, πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν προόδων της, ἀποκλειστικῶς, διότι οὔτε κατὰ ξηρὰν, οὔτε κατὰ θάλασσαν, ἦτο δυνατόν αὐτῇ, νὰ ἐπιδείξῃ, τρόπαια καὶ νίκας. Ὡστε δικαίαν ἀπαίτησιν εἶχομεν, ἂν μὴ ἡδύνατο νὰ μᾶς βοηθήσῃ, τοῦλάχιστον νὰ μὴ μᾶς ἀδικήσῃ.

Ἀφοῦ τοιαῦτα ἦσαν αἱ διαταγαὶ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως πρὸς τοὺς πράκτοράς της, καὶ τὰς ὁποίας πρῶτος δημοσίως ἀπεκάλυψεν ὁ ἀξιόλογος ἡμῶν πρόξενος Κύρ. Μαυρομάτης, δὲν ἔχομεν νὰ μεμφώμεν τοῦ Κύρ. Κόρτε ἐν Πρεβέζῃ, διότι ὑπάλληλος ὢν ἐξετέλει τὸ καθήκον του, ἀλλὰ μεμφόμεθα αὐτοῦ, ὅτι κατ' ἐπιφάνειαν φίλος προσεπάθει νὰ ἐξάπατῃ καὶ ὀθωμανοὺς καὶ Ἕλληνας. Ἡμῖν φίλος τοῦ Κύρ. Κόρτε οἰκογενειακός, καὶ ἱατρός του, καὶ δὲν ἔχω ἢ νὰ εὐχαριστῶ αὐτόν, καὶ καλὴν ἐνθύμησιν διατηρῶ, ἀλλὰ με περιέπλεξεν εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς πολιτικῆς, ἣν ἐντελῶς ἄγνοῶ. Καὶ κατὰ πρῶτον, μοὶ ἔλεγεν ὅτι νομίζει καλὸν νὰ καθυποβάλλω εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἐπιτροπὴν, ὅτι καλὸν ἦθελεν εἶσθαι, νὰ ἐξουδετερωθῇ ὁ Ἀβεδίν-μπέης, μάλιστα εἰ δυνατόν καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ τῶν ἐλληνικῶν συμφερόντων, διὰ μιᾶς προσφορᾶς χρημάτων, ἡ ποσότης δὲ αὕτη, νὰ κατατεθῇ εἰς μίαν τράπεζαν τῆς Ἰταλίας, ἣτις νὰ εἰδοποιήσῃ μυστικῶς τὸν Ἀβεδίν-μπέην, ὅτι ἂν ἀλλάξῃ φρόνημα καὶ συνταχθῇ τῇ Ἑλλάδι, μετὰ τὴν κατάληψιν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τῶν ἐπαρχιῶν νὰ εἶναι ἀσφαλές, ὅτι θὰ λάβῃ τὸ προσδιορισθὲν ποσόν. Καθυπέβαλλα τοῦτο τῷ ἀξιότιμῳ συνταγματάρχῃ Π. Κολοκοτρώνῃ, μέλει τῆς ἐπιτροπῆς, ἀπαντήσαντί μοι ὅτι οὔτε χρήματα δίδει ἡ Ἑλλὰς διὰ τὸ τοιοῦτον, οὔτε ἀνάγκην ἔχει τοῦ Ἀβεδίν-μπέην.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἔρχεται σοβαρῶς, καὶ μοὶ λέγει ὁ

Κύρ. Κόρτε, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῃ τὴν ἐλληνικὴν ἐπιτροπὴν, ὅπως τῇ ὑποβάλλῃ σπουδαῖα δι' αὐτὴν ἀντικείμενα καὶ συν-
 ἄμα πείσῃ αὐτὴν ὅτι ἀδίκως συκοφαντεῖται, ὡς ἐνεργῶν ὑπὲρ
 τῶν Ὀθωμανῶν, μάλιστα περὶ τούτου, παρεκάλει κατ' ἐπα-
 νάληψιν τὸν Κύρ. Σούνδιαν ὑποπρόξενον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ
 ὁ Κύρ. Σούνδιαν ἀπέφυγε τὴν συνάντησίν του, ὅπως τοῦ ἀ-
 παντήσῃ, ἂν τὸν δέχεται ἡ ἐλληνικὴ ἐπιτροπὴ καὶ μὲ πα-
 ρεκάλετε θερμῶς νὰ ὑποβάλλῃ τὴν αἴτησίν του ταύτην εἰς
 τὴν ἐλληνικὴν ἐπιτροπὴν, ὅπερ καὶ ἔπραξα· ἀλλ' ἡ ἐπιτροπὴ
 μοὶ ἀπήντησεν, ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς, περιορίζεται, εἰς τὸ ὀ-
 ροθετικὸν ζήτημα, ἐπομένως δὲν ἠδύναντο ὡς τοιοῦτοι, νὰ δε-
 χθῶσι καὶ ἐπὶ τούτῳ, συνομιλήσωσι μετὰ τοῦ Κύρ. Κόρτε, ἀλ-
 λά μοὶ προσέθεσεν, ἡ ἐλλ. ἐπιτροπὴ, ὅτι ἂν εὐαρεστῇται ὁ
 Κύρ. Κόρτε, δύναται νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, πρὸς ἐ-
 πισκεψὶν φίλου του ἀξιωματικοῦ τῆς ἀκολουθίας τῆς ἐπιτρο-
 πῆς, καὶ τότε δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ ὅ,τι θέλει. Ταῦτα πάντα
 ἀνεκοίνωσα τῷ Κυρ. Κόρτε. Ἀλλὰ, ὡς μετέπειτα παρετήρη-
 σα ὅτι ταῦτα πάντα πρὸς τὸ θεαθῆναι ἔλεγεν, ὅτε περὶ τὰ
 τέλη Ἰανουαρίου 1879 ἀφίκετο ἐν Πρεβέζῃ ἐκτάκτως ὁ Κύρ.
 Δε-Γουβερνάτις, ὃν συνήντησα ἅπαξ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κυρ
 Κόρτε, οὕτως μοὶ ἔλεγε «Τὰ πνεύματα εἶναι πολὺ ἐξημμένα,
 συμβουλεύω τοὺς Ἀλβανούς, τὴν ἡσυχίαν, καὶ τὴν μετριο-
 φροσύνην.» Ἀκούσας ταῦτα, ἐνόησα τὴν πολιτικὴν διαγω-
 γὴν τῆς Ἰταλίας.

Οἱ διακόσιοι οὗτοι Ἀλβανοὶ οἱ ἐλθόντες εἰς Πρεβέζαν, ὡπλι-
 σμένοι, ἦσαν ὅλοι Μουσουλμάνοι, χάριν τῆς ἀκριθείας λέγω
 ὅτι εἰς μόνον ἦτο Χριστιανὸς, ὁ ἱπποκόμος τοῦ Σουλεϊμάν
 Ντίνου, ὃν εἶδον περιφερόμενον ἐν Πρεβέζῃ ὡπλισμένον, καὶ ἀ-
 κολουθοῦντα τὸν κύριόν του.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ χάνικα ἢ ξενοδοχεῖα εἶχον πληρωθῇ ἐξ Ἀλ-
 βανῶν, ὅτε δὲ ἦλθον 20 περίπου ἐκ Θεσπρωτίας, καὶ μὴ ἔχον-
 τες ποῦ νὰ καταλύσωσιν, οἱ ἀθῶοι Ὀθωμανοὶ καὶ ἡ διοικητι-
 κὴ ἀρχὴ Πρεβέζης, παρεχώρησαν αὐτοῖς τὸ ἐμποροδικεῖον.
 Τὴν νύκτα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἔσπευσαν ἀμέσως οἱ φίλοι Πρό-
 ξενοὶ των, καὶ εἰδοποίησαν τὴν ἀρχὴν, ὅπως ἀμέσως δώσῃ
 ἄλλο κατάλυμα, διότι ἐξετίθετο σπουδαίως ἡ Ὑψηλὴ Πύλη,
 παραχωροῦσα αὐτῇ τὰ δημόσια καταστήματά της εἰς τοὺς
 Ἀλβανούς, ἐνῷ διεμαρτύρετο ὅτι ὁ Ἀλβανικὸς Σύνδεσμος, ἐ-
 νεργεῖ καὶ πράττει ἐναντίον τῆς θελήσεώς της. Πράγματι
 λίαν πρωτὶ, τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, μὴ δυνηθέντες νὰ εὕρωσι
 ἄλλο κατάλυμα, ἐξεκένωσαν τὸ ἐμποροδικεῖον τοποθετήσαν-
 τες τὰ γραφεῖα αὐτοῦ ἄλλαχού.

Μετὰ δέκα ἡμέρας, ἀφ' οὗτου ἦλθον, οἱ Ἀλβανοὶ, ἤρχισαν
 παραπονούμενοι, ὅτι δὲν ἔχουσι τὰ μέσα νὰ διαμείνωσι, καὶ
 μάλιστα ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καθύσον αἱ διαπραγματεύσεις πα-
 ρατείνονται. Ἐπὶ τούτῳ προσεκληθήσαν εἰς Συμβούλιον, καθ'
 ὃ οἱ ἀρχηγοὶ των τοῖς ὑπέμνησαν, ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἡ δεξιὰ
 χεὶρ τοῦ Μουχτάρ πασᾶ, καὶ ὅτι διὰ τῆς παρουσίας των καὶ
 τῆς ἐπιμονῆς των, θὰ σωθῶσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν ἀναχω-
 ρήσωσιν, ὁ Μουχτάρ πασᾶς ὀφείλει νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰς ἀπο-
 φάσεις τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου.

Ἀλλ' ὁ ὀξυδερκής Μουχτάρ πασᾶς, ἀγνοῶν ὁποῖαν τροπὴν

ἤθελε λάβει τὸ ὀροθετικὸν ζήτημα, καὶ θέλων νὰ ἔχῃ πάν-
 τοτε διαθέσιμους τοὺς Ἀλβανούς τούτους, προσεπάθησε παν-
 τί σθένει, γνωρίζων κάλλιστα τὸ πρῶτον μέρος αὐτῶν, ὅτι
 εἶναι διηρημένοι καὶ φονεύονται ἀδιακόπως μεταξὺ των ἐκ
 τοῦ ἐθίμου τῆς ἐκδικήσεως τοῦ αἵματος, νὰ περιορίσῃ, τοῦλάχιστον
 αὐτὸ πρὸς καιρόν. Ἐπὶ τούτῳ προσεκληθήσαν εἰς ἄλ-
 λο γενικὸν συμβούλιον οἱ Ἀλβανοὶ καθ' ὃ ἵνα μὴ γίνωσι δοῦ-
 λοι εἰς ξένον ἔθνος, νὰ ὠμόσωσιν ἐπισήμως ἐν ὀνόματι τοῦ
 Προφήτου ὅτι θὰ λησμονήσωσι, τοῦλάχιστον ἐπὶ δύο ἔτη τὰς
 ἀντεκδικήσεις τοῦ αἵματος καὶ θὰ διάγῳσιν ἐν συμπονοῖᾳ, ὡ-
 μωσαν λοιπὸν καὶ ὑπεσχέθησαν τὸ τοιοῦτον.

Παραπονούμενων τῶν Ἀλβανῶν ὅτι πιθανὸν ἡ Εὐρώπη
 ν' ἀναγκασθῇ τὴν Τουρκίαν νὰ ἐνδῶσῃ εἰς τὰ ἐν Βερολίῳ ἀ-
 ποφασισθέντα καὶ τοὺς ἐγκαταλείψῃ, ἐν ἐτέρῳ γενικῷ συμ-
 βουλίῳ οἱ ἀρχηγοὶ των ἔλεγον αὐτοῖς ὅς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐν-
 δέχεται νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ, δὲν βλέπετε ἡ Ἰταλία μᾶς ἔ-
 πεμψεν ἐπὶ τούτῳ ἐκτακτὸν ἀπεσταλμένον, ἐννοοῦντες τὸν Κύρ.
 Δε-Γουβερνάτιν, δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ζητήσωμεν τὴν προστα-
 σίαν της, καὶ αὕτη θέλει φροντίσει περὶ ἡμῶν, μάλιστα οὕσα
 τόσο πλησίον, καὶ μεγάλη καὶ πεπολιτισμένη χώρα.

Ἡ ἐλληνικὴ ἐπιτροπὴ, ἀφοῦ ἐφθασεν ὁ νέος δευτερός πλη-
 रेξούσιος τῆς Πύλης Κωστὰν ἐφένδης, παρατηροῦσα ὅτι αἱ
 προτάσεις τῆς ὀθωμανικῆς ἐπιτροπῆς ἦσαν ἀσυμβίβαστοι πρὸς
 τὰ ἐν Βερολίῳ ὑποδειχθέντα ὅρια, καὶ ὅτι εἰς μάτην διέμε-
 νεν, ἀξιοπρεπέστατα ποιοῦσα, διέκοψε τὰς διαπραγματεύσεις
 μετὰ τεσσαρακονταπενθήμερον διαμονὴν ἐν Πρεβέζῃ, καὶ τῇ
 3 Μαρτίου ἀνεχώρησεν ἄπρακτος.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Ἐρ Καίρῳ τῇ 23]11 Ἰουνίου 1884

Φίλτατέ μοι Σακελλαρόπουλε!

Πολλάκις πρὶν καὶ τελευταίως ἀκόμη μὲ παρεκάλεσας νὰ
 σοὶ πέμψω τι διὰ τὸν καλὸν Ἀπόλλωνα. Ἐὰν ἤμην βέβαιος
 ὅτι ἡ ἐκπαλαὶ ἄγονος κεφαλὴ μου ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ τι
 ἀντάξιον τοῦ περιοδικοῦ σου, πίστευσον ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤθελες
 κρατεῖ τὸ χειρόγραφον διότι τίς ἔχει θησαυρὸν καὶ δὲν τὸν
 φανερόναι; Ἴσως νομίζεις ὅτι κατέχομαι ὑπὸ δειλίας καὶ ἀ-
 νοήτου μετριοφροσύνης ὥστε νὰ κατέλθω εἰς τὴν δημοσιο-
 γραφίαν ὅχι διότι πάντοτε ἔχω ὑπ' ὄφιν μου τὸ τοῦ Γάλλου
 «le mediocre est un idiot». Αὐτὴ ἡ δειλία καὶ ἀνότης
 μετριοφροσύνη εὐτυχῶς πρὸ πολλοῦ ἐξετινάχθη καὶ δὴ ὑφ'
 ὅλης σχεδὸν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας. Βρίθουσιν ὄντως πραγ-
 ματείων αἱ ἐφημερίδες τῆς πρωτεύουσας ἰδίᾳ ἡ «Ἀκρόπολις»
 τὰ περιοδικὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ καλὸς μας «Ἀπόλλων». Τὰ
 ἡμερολόγια ἐν οἷς ἀνέγνων καὶ δὴ μετὰ χαρᾶς καὶ πα-
 τριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, οὐχὶ πλέον ποιήματα τῶν ἀπηρχαι-
 ωθέντων πλέον Ποιητῶν, ἀλλὰ τῆς Αἰκ. Ζάρκου, τῆς Λεον-
 τιάδος καὶ τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου· αὐτὴ ἡ εἰς
 τὴν «Ποικίλῃν Στοάν» μετάφρασις τῆς γνωστῆς μοι χαριτο-